

Sentencja

Artykuł 27 akapit pierwszy dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) i art. 16 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) powinny być interpretowane w ten sposób, iż należy tymczasowo utrzymać w mocy ustawowy obowiązek uzyskania zezwolenia na taryfy za świadczenie usług w zakresie telefonii głosowej dla użytkowników końcowych przez przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą na tym rynku, taki jak obowiązek przewidziany w art. 25 ustawy o telekomunikacji (Telekommunikationsgesetz) z dnia 25 lipca 1996 r., wynikający z prawa krajowego obowiązującego przed ustanowieniem nowych ram regulacyjnych, a także stwierdzające ten obowiązek akty administracyjne.

(¹) Dz.U. C 212 z 2.9.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 grudnia 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Ursula Voß przeciwko Land Berlin

(Sprawa C-300/06) (¹)

(Artykuł 141 WE — Zasada równości wynagrodzeń pracowników płci męskiej i pracowników płci żeńskiej — Urzędnicy — Uposażenie za godziny nadliczbowe — Dyskryminacja pośrednia pracowników płci żeńskiej zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy)

(2008/C 22/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ursula Voß

Strona pozwana: Land Berlin

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 141 traktatu WE — Przepisy krajowe przewidujące, zarówno w stosunku do pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy jak i zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, niższe wynagrodzenie za godziny nadliczbowe w porównaniu z wynagrodzeniem otrzymywanym za godziny przepracowane w ramach pensum — Wynagrodzenie nauczycielki zatrudnionej w niepełnym wymiarze czasu pracy, lecz świadczącej ponadto pracę w godzinach nadliczbowych, niższe od wynagrodzenia, które otrzymywałby urzędnik, gdyby taka sama liczba godzin

była przepracowana w ramach pełnego wymiaru czasu pracy — Dyskryminacja pośrednia pracowników płci żeńskiej

Sentencja

Wykładni art. 141 WE należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu dotyczącemu wynagradzania urzędników takiemu jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, który, po pierwsze, definiuje godziny nadliczbowe przepracowane zarówno przez urzędników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, jak i urzędników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy jako godziny przepracowane ponad indywidualne pensum, a po drugie, ustala niższą stawkę wynagrodzenia za te godziny niż stawka za godziny przepracowane w ramach indywidualnego pensum, co skutkuje tym, że urzędnicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy otrzymują niższe wynagrodzenie od urzędników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy za godziny przepracowane ponad ich indywidualne pensum aż do wysokości liczby godzin, jakie zobowiązany jest przeprowadzić urzędnik zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w ramach swego pensum, w przypadku gdy:

— wśród wszystkich pracowników objętych zakresem rozpatrywanego przepisu dotyczy to znacznie wyższego odsetka pracowników płci żeńskiej niż męskiej;

oraz

— nierówne traktowanie nie jest uzasadnione obiektywnymi czynnikami niezwiązanymi z jakąkolwiek dyskryminacją ze względu na płeć.

(¹) Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 listopada 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil — Hiszpania) — Alfredo Nieto Nuño przeciwko Leonci Monlleó Franquet

(Sprawa C-328/06) (¹)

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 4 ust. 2 lit. d) — Znaki towarowe „powszechnie znane” w państwie członkowskim w rozumieniu art. 6 bis konwencji paryskiej — Znajomość znaku towarowego — Zasięg geograficzny)

(2008/C 22/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alfredo Nieto Nuño

Strona pozwana: Leonci Monlleó Franquet